

[Kurt Brauer.]

bejde med denne lov. Sådanne forslag agter vi ikke at røre ved med en ildtang.

Langt mere interessante er imidlertid Danmarks kommunistiske partis ændringsforslag. Det er SFs opfattelse, at vi har undersøgt alle de forhold, som ændringsforslagene her tager silling til eller søger at rejse debat om, og vi har fundet ud af, at i alle de tilfælde, hvor vi havde sympati for ændringsforslagene, har der været et magtfuldt flertal imod socialistisk folkepartis opfattelse. Derfor har vi undladt at fremsætte dem selv. Det er naturligvis en fremgangsmåde, som fru Hanne Reintoft og Danmarks kommunistiske parti ikke kan betjene sig af, al den stund partiet ikke har mulighed for at gå i detaljer med arbejdet på samme måde som et parti, der er udvalgsberettiget.

Andre af de kommunistiske ændringsforslag er imidlertid i strid med SFs opfattelse af, hvordan socialpolitik bør tilrettelægges her i landet, og dem agter vi at stemme imod. Der er også et enkelt af dem, som simpelt hen, hvis det bliver vedtaget, ville gøre lovtæksten meningsløs, og det bliver vi også nødt til at stemme imod, selv om vi nok tror, vi har fattet den gode tanke, der ligger bag.

Med flertallet af de kommunistiske ændringsforslag forholder det sig imidlertid sådan, at de er udtryk for gode tanker, som vi ved de tre førstebehandlinger og under udvalgsarbejdet i de par år, det har stået på, har støttet, har forsøgt at få belyst ved ministerbesvarelser, har undersøgt den politiske mulighed for og har fundet at det ikke kan lade sig gøre at få flertal for, og som vi derfor ikke selv har stillet. Jeg kunne måske for at dryppe en dråbe malurt i dette rosens bæger nævne, at hvis jeg skulle have beskæftiget mig med at stille ændringsforslag til dette lovforslag for at vække debat, var jeg nok gået adskilligt videre. Jeg mener, der er en række forhold, som de kommunistiske ændringsforslag undlader at tage stilling til.

Der er en person, som socialudvalget og som mange socialarbejdere skylder en særlig tak i forbindelse med denne lovgivnings gennemførelse — for alle ved jo, at den vil blive gennemført, selv om afstemningen er udskudt til i morgen — og det er hr. Ib Christensen fra retsforbundet, der i sidste øje-

blik fandt det hul i loven, som ville have gjort, at Koføeds Skole, Møltrup og andre lignende institutioner ville være blevet slagtet, såfremt hr. Ib Christensen ikke havde fundet frem til den formel, der meget hurtigt fik hele udvægets tilslutning, og som nu ligger som et flertalsforslag på tingets bord. Jeg må meget kraftigt opfordre folketingets flertal til at følge udvalgets flertal, når der skal stemmes om dette ændringsforslag.

Til ankesystemet kunne jeg tænke mig at knytte nogle bemærkninger. Vi har ved samtlige behandlinger, og også da selve loven om ankestyrelsen blev behandlet, kritiseret ankesystemets udformning, som det ligger på bordet her. Jeg skal ikke trætte med nogen lang redegørelse for SFs syn derpå, det turde være kendt af dette høje ting, men det er fortsat utilfredsstillende for socialistisk folkeparti, at der gøres så mange forsøg på at standse en ankes gang igennem systemet på det lave plan, der hedder amtsplanet, og hvor der som bekendt ligefrem er institutioneret en sammenblanding af selve ankemyndigheden og de myndigheder, som man ønsker at klage over. Jeg tænker på det forhold, at amtsankenævnenes sekretariatsbistand er den samme sekretariatsbistand, som amtet som administrerende myndighed støtter sig på. Det finder vi utilfredsstillende, og vi har støttet diverse ændringsforslag i overenssømmelse med denne tanke.

Et særligt problem, som har givet anledning til nogle avisskrivelser og også en ministerfremkomst på fjernsynsskærmen, hører jeg, uden at jeg selv har set det, er tanken om, at vi nu skal opleve, at den velerhvervede ret, som var alle uddannelsessøgendes, nemlig at de kunne søge udsættelse med aftjeningen af deres værnepligt, vil man nu gøre indhug i. Denne tanke, som har været fremme i dagspressen, og som bygger på en flertalsudtalelse i betænkningen — ganske vist er lovforslaget ikke vedtaget endnu — finder jeg ungdomsfjendsk, uddannelsesfjendsk og asocial. Vi har et militærvæsen, og der er flertal herfor. Man kunne ønske, at flertallet i folketinget ville bevare sit sociale hoved koldt og sige, at eftersom vi har et sådant militærvæsen, bliver vi også nødt til at hjælpe de mennesker, der bliver ramt deraf. Dette vil komme til at bevirke, at folks uddannelse vil blive sat i stå i mange